

OOG en OOR huis geeft doofblinde rust

‘Als eerste moeten mensen in staat zijn te communiceren’

Annelie Westhuis, Jan de Kort en Loes Nijdam (vlnr) openen het OOG en OOR huis.
foto Jan Willem van Vliet

HAREN Het OOG en OOR huis in Haren opende gisteren de deuren. Daarmee is de doofblinde gemeenschap in Noord-Nederland een unieke ontmoetingsplek rijker.

Giulia Fabrizi

„Het lastige voor deze doelgroep is veelal de communicatie”, zegt oprichtster Annelie Westhuis. „Veel zorginstellingen bieden wel dagbesteding, maar blijken uiteindelijk niet aan de specifieke maatregelen te kunnen voldoen die doofblinde mensen nodig hebben.”

Ze legt uit dat problemen vooral voorkomen bij mensen die pas op latere leeftijd met de dubbele beperking te maken krijgen. „Wij hebben veel cliënten met het syndroom van Usher bijvoorbeeld. Zij zijn doof geboren en kennen de hulpverlening binnen die wereld, maar kunnen daar slecht terecht als ze slechtziendheid ontwikkelen. Dan kunnen ze hun slechthorendheid niet meer compenseren met hun zicht.”

Volgens Westhuis lopen de nodige maatregelen vaak erg uiteen. „De ene slechtziende persoon is gevoelig voor licht, terwijl de ander juist fel licht nodig heeft. Op dezelfde manier verschillen hoorbeperkingen ook.” De combinatie van de twee zorgt ervoor dat mensen in reguliere dagbestedingscentra bijvoorbeeld overprikkeld raken en niet goed in de groep meekomen.

„Dat is het allereerste waar wij bij het OOG en OOR huis rekening mee houden. Als eerste moeten mensen in staat zijn te communiceren. De basis daarvan ligt bij het op hun gemak stellen van de cliënten. Het vergt van hen ongelooflijk veel energie om te communiceren. Als de omstandigheden daar niet op worden aangepast, kunnen mensen bij voorbaat al niet meedoen omdat ze doodop zijn.”

Westhuis hanteert een aantal heldere regels. Zo is te allen tijde slechts één persoon tegelijk aan het woord. „Voor slechthorenden zijn bijgeluiden erg lastig. Op het moment dat meerdere mensen tegelijk praten, krijgt iemand al niet meer mee wat er wordt gezegd.”

Elke vrijdag kan een groep van maximaal zes mensen bij haar terecht om mee te doen aan workshops, praatgroepen of om alleen gezellig te kletsen. „Door de kleine groep en duidelijke regels kan iedere deelnemer op maat worden geholpen en is een groepsactiviteit daadwerkelijk een groepsactiviteit.”

Westhuis, die met een kleine groep cliënten al een jaar naar de opening van het centrum toewerkt, krijgt veel positieve reacties. „Cliënten zeggen dat ze zich in deze groep begrepen voelen. Dat ze opgelucht zijn eindelijk onder gelijkgestemden te kunnen praten.”
